

[Boye Meyer.]

dende i spørgsmålet om butikslukkebestemmelserne. Der er i udvalgets betænkning, der meget alsidigt belyser de forskellige opfattelser, bl. a. fra købmandsstandens side peget på de meget store vanskeligheder, som er tilstede for denne stands vedkommende, hvilket jeg fuldtud erkender og tidligere har fremført fra denne talerstol. Forholdene er som bekendt både personalemæssigt og varemæssigt langt fra normale endnu, og de handlende har stadig et stort arbejde med de mange rationeringsmærker, der slet ikke er taget nævneværdigt af i omfang og mængde. Endvidere er der i betænkningen både fra landbruget, industrien og håndværket fremført de betænkeligheder, som disse grupper nærer med hensyn til weekend-lukningen kl. 14, og sidst — men ikke mindst — må man selvfølgelig tage et meget vidtgående hensyn til forbrugerne i al almindelighed.

For mig ligger sagen således, at en forlængelse af den midlertidige lov i endnu et års tid vil være det rimeligste og naturligste, for at man om muligt i mellemtiden kan forlige en del af de forhåndenværende interessemodsatninger. Jeg er iøvrigt ligesom tidligere ordførere af den overbevisning, at selvom vi til 1. april får indført en lukkelov med lukketid kl. 16 om lørdagen, vil den ikke blive efterlevet, men det er selvfølgelig en ting for sig. Nu ser det imidlertid ud til, at forslaget går i udvalg, og så må man jo se, om der ikke der skulle være mulighed for at nå frem til en fornuftig afklaring af hele spørgsmålet, således at alle de i sagen interesserede parter — sådan skal det jo altid helst være — finder hinanden på et nogenlunde tilfredsstillende grundlag.

Gustav Pedersen: Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger i anledning af det indlæg, det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen har afleveret.

Med hensyn til det første spørgsmål, det ærede medlem rejste, nemlig spørgsmålet om flytningen fra land til by, tror jeg ikke, der kan nævnes flere årsager til denne flytning. I mange år var det de højere lønninger, man tjente i byerne, der var årsag til den, senere var det de høje understøttelser, man betalte i byerne, og nu er det altså lukningen af butikkerne, der er årsagen til, at de unge

rejser fra land til by. Når der ikke i den tid, da man i butikkerne havde en arbejdstid på mellem 50 og 70 timer om ugen, var nogen standsning i flytningen fra land til by, er det efter min mening lige dristigt nok at tale om denne flytning i forbindelse med dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen talte også om de enligt stillede kvinder. Jeg er ikke sikker på, at det ærede medlem har noget mandat fra de enligt stillede kvinder til at tale om dette spørgsmål, jeg tror det ikke. Kvindeligt Arbejderforbund, som er den største organisation, der kun organiserer kvinder og fortrinsvis organiserer kvinder indenfor industrien, har ikke givet det ærede medlem et mandat af en sådan karakter, har ikke vedtaget noget om, at de ønsker weekenden fjernet. De grupper derindenfor, der har udtalt sig så klart, at man ved, hvad de vil, er tilhængere af weekend. Den endnu større gruppe af enligstillede kvinder, der arbejder i butikker og på kontorer, har i hvert fald ikke givet det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen noget mandat til at beklage dens stilling. Det vil altså sige, at til at sætte en sådan medlidenhedskampagne ind har han ikke noget mandat. Man kan godt beklage enkelte, der kan komme ud for vanskeligheder, men det ville vel være naturligt, hvis de pågældende havde et krav i denne sag, som de ville have ført frem, at de så selv havde givet udtryk for det. Men det har de ikke, og der er derfor ingen grund til at tage det spørgsmål op.

Må jeg endelig sidst, men ikke mindst, gøre opmærksom på, at der også er enligstillede arbejdende kvinder og husmødre i selve butikkerne; de er vel ikke anderledes end andre mennesker, de må også have krav på en rimelig hensyntagen. Det er dem, der i forvejen har den længste arbejdstid af samtlige erhvervsarbejdende kvinder i dette land, og dem kommer nu det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen og foreslår en arbejdstidsforlængelse for. Det er denne mærkelige inkonsekvens, som jeg synes der er grund til at påtale.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen har omtalt forholdene i forskellige andre lande, men han har ikke med et ord nævnt, at i en række af de lande har man en anden arbejdstidsbeskyttelse. Der er flere af de lande